

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/130/2019
Identifikačné číslo spisu: 5405203412
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5405203412.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G. L. bývajúcej v Q., zastúpenej G. advokátom v Liptovskom Mikuláši, Belopotockého č. 720/2, proti žalovaným 1/ I. Q. bývajúcej v F., 2/ D. I., bývajúcemu v F., 3/ C. L. bývajúcemu v F., 4/ L. L. bývajúcej v F., 5/ N. M. bývajúcej v A., 6/ E. M., bývajúcej v A., žalovaní 1/, 3/ a 4/ právne zastúpení C., advokátkou so sídlom v Tvrdošíne, Medvedzie č. 45/19, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 2C 165/2008, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2018 sp.zn. 7 Co 360/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 3/ a 4/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania

Žalovaným 2/, 5/, 6/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. septembra 2017 č.k. 2 C 165/2008-447 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že ňou označené KNC parcely, nachádzajúce sa v katastrálnom území L. patria v označených podieloch do dedičstva po A. H. rodenej R. narodenej XX. marca XXXX, zomrelej XX. júla XXXX, do dedičstva po G. H., vydatej Z. narodenej XX. augusta XXXX, zomrelej XX. januára XXXX a do dedičstva po H. H., narodenému X. decembra XXXX, zomrelému XX. januára XXXX, naposledy bývajúcemu v F.. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal skúmaním existencie naliehavého právneho záujmu na žalobkyňou žiadanom určení vychádzajúc z právnej úpravy platnej do 1. júla 2016, a to § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ako aj aktuálnej právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016, a to § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že žalobkyňa na žiadanom určení nemá naliehavý právny záujem. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňou označené CKN parcely sú tvorené z viacerých pozemnoknižných parciel. Právni predchodcovia žalobkyne však sú zapísaní ako pozemnoknižní vlastníci iba vo vzťahu k jednej, prípadne k dvom z týchto pozemnoknižných parciel. Potom, ak žalobkyňa žiadala, aby súd určil, že do dedičstva po jej právnych predchodcoch patria aj spoluvlastnícke podiely na tých pozemnoknižných parcelách, ku ktorým nemali jej právni predchodcovia nikdy žiaden vlastnícky vzťah, nemôže mať na

požadovanom určení naliehavý právny záujem. Okrem tohto zásadného dôvodu, pre ktorý súd prvej inštancie žalobe nevyhovel, vyjadril sa aj k otázke vydržania sporných nehnuteľností žalovanými 1/, 3/ a 4/. Vychádzal z toho, že títo boli ako vlastníci nehnuteľností zapísaní do katastra nehnuteľností na základe notárskeho osvedčenia vydaného v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam. Aj keď ustanovenie tohto právneho predpisu, na základe ktorého bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, bolo zrušené s účinnosťou od 1. decembra 2000, vychádzajúc zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2013 sp.zn. 6 Cdo 47/2012 publikovaného v Zbierke rozhodnutí súdov pod č. 125/2014, dospel k záveru, že uvedení žalovaní boli minimálne od zápisu predmetného osvedčenia do katastra nehnuteľností oprávnenými držiteľmi sporných nehnuteľností. Zrušenie predmetných zákonných ustanovení na plynutie 10-ročnej vydržacej doby nemalo vplyv a žalovaní nadobudli zo zákona vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Žalobkyňa podala žalobu na súd 19. mája 2005 v čase plynutia 10-ročnej lehoty od zápisu predmetných osvedčení do katastra nehnuteľností, avšak táto žaloba smerovala k určení neplatnosti označených osvedčení, pričom v žalobe neboli riadne uvedené strany sporu. Až 27. júla 2010 bol súdu doručený návrh na pripustenie a rozšírenie žalobného petitu, ktorým boli označené strany sporu a až od uvedeného momentu možno považovať žalobu za riadne a kvalifikovane uplatnený nárok na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, čo však už bolo po uplynutí zákonnej 10-ročnej lehoty. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 CSP a žalovaným 1/ až 6/ priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. mája 2018 sp.zn. 7 Co 360/2017 pokračoval v konaní s I. Q., bývajúcou v F. ako právnu nástupkyňou spolu so žalovaným 2/ pôvodného žalovaného 1/ H. I., narodeného XX. marca XXXX, naposledy bývajúceho v F., ktorý zomrel X. marca XXXX, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ až 6/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa jeho názoru vyhodnotil súd prvej inštancie jednotlivé dôkazy aj celkové výsledky vykonaného dokazovania správne (§ 195 CSP) a na ich základe dospel k správne právne záveru. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho skutkovými a právnymi závermi. Konštatoval, že prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný spor a z ktorých vyvodil svoje vecne správne a dostatočne odôvodnené závery. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 CSP a § 255 ods. 1 CSP,

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa jej názoru jej súdy oboch inštancií znemožnili realizáciu procesných oprávnení a zasiahli do jej práva na spravodlivý proces najmä tým, že rozsudky založili na nedostatočne zistenom skutkovom stave a nesprávnych právnych záveroch. Namietala, že odvolací súd sa nelyhovoval s jej podstatnou námietkou uvedenou v odvolaní, ktorá sa týkala nesprávneho posúdenia jej podania z 27. júla 2017, ktorým upravila, resp. doplnila petit žaloby, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako návrh na zmenu petitu a rozhodol o nepripustení tejto zmeny petitu. Bola toho názoru, že ak by súd prvej inštancie toto podanie neposúdil ako návrh na zmenu žaloby, prekážka neexistencie naliehavého právneho záujmu by odpadla. Z uvedeného dôvodu považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené. Taktiež namietala, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal jej návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania, na základe ktorého by potom mohla formulovať konečné znenie žalobného petitu. Žiadala preto rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/, 3/, 4/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne je v danom prípade procesne neprípustný; skutočnosti namietané žalobkyňou nezakladajú podľa žalovaných prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP, ani podľa 421 CSP. Vzhľadom na to navrhli, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§

443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Žalobkyňa tvrdí, že došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru odvolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

11. Žalobkyňa vytýka odvolaciemu súdu nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, keď sa nevyporiadal so všetkými jej argumentami, ktoré uviedla v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Najvyšší súd preto poukazuje na to, že ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy dospel v stanovisku R 2/2016 k záveru, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

11.1. I keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a odvolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia OSP, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od vady zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Uvedené stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje toto stanovisko

za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

11.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Žalobkyňa sa mylí, pokiaľ sa nazdáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní musí odpovedať na každú jednotlivú námietku alebo argument v opravnom prostriedku. Postačujúce totiž je, aby odôvodnenie rozhodnutia opravného súdu reagovalo na tie námietky, ktoré majú určujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

11.3. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd vysvetlil dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobkyne, ktorými sa podľa neho nepodarilo spochybníť podstatu dôvodu, so zreteľom na ktorý prvoinštančný súd zamietol žalobu. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobkyňa neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Odvolací súd teda procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalobkyňi znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

11.4. Osobitnú pozornosť venoval najvyšší súd tej časti dovolacej argumentácie žalobkyne, v zmysle ktorej odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal jej návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania, na základe ktorého by potom mohla formulovať konečné znenie žalobného petitu. Dovolací súd uvedené tvrdenie žalobkyne nepovažuje za dôvodné. Z bodu 10. a 11. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nesporne vyplýva, že odvolací súd sa uvedenou námietkou žalobkyne podrobne zaoberal a vyhodnotil ju za neopodstatnenú. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobkyne, že odvolací súd sa nevyporiadal s jej námietkou uvedenou v odvolaní, ktorá sa týkala nesprávneho posúdenia jej podania z 27. júla 2017, ktorým upravila, resp. doplnila petit žaloby, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako návrh na zmenu petitu a rozhodol o nepripustení tejto zmeny petitu, ani túto námietku nepovažuje dovolací súd za dôvodnú. Z obsahu ňou podaného odvolania totiž nevyplýva, že by žalobkyňa tento argument v odvolaní uviedla, čím odvolací súd nemohol, keďže nemal žiaden podklad v odvolaní, aby sa touto otázkou v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal a ju v odôvodnení svojho rozhodnutia posudzoval a sa s ňou vyporiadaval. Žalobkyňa teda nedôvodne namieta, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku nevyvetlil, prečo neprihliadol na ňou v odvolacom konaní oznámené skutočnosti.

12. Pre prípad, že dovolateľka vyvodzuje prípustnosť ňou podaného dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP aj z nenáležitého zistenia skutočného stavu, ako aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, ako i nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

12.1. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd pripomína naďalej aktuálne konštatovanie ústavného súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014 a tiež IV. ÚS 279/2018).

13. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka nedôvodne namieta existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

14. Dovolateľka ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 CSP.

14.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14.2. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie otázka skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

15. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

16. Dovolateľka v dovolaní výslovne uviedla, že ňou podané dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej odvolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

17. Dovolateľka sa nestotožnila s právnymi závermi, na ktorých odvolací súd založil svoj rozsudok, avšak ani pri prístupe k jej dovolaniu podľa obsahu tohto procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku mala na mysli v rámci argumentácie, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Z dovolania ani nevyplýva, vo vzťahu ku ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu došlo k prípadnému judikatórnemu odklonu dovolacieho súdu.

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je nedostatočná a ňou uvádzaný dovolací dôvod nie je v podanom dovolaní vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na to nemohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

19. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP (v časti namietajúcej procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), resp. podľa § 447 písm. f/ CSP (vo zvyšnej časti).

20. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a výroku o trovách dovolacieho konania žalovaných 2/, 5/ a 6/ a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania žalovaných 1/, 3/ a 4/.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.